

Arrest

nr. 186 170 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Abgal-subclan te behoren van de Hawiye-clanfamilie. U bent geboren op 10 maart 1991 in de stad Mogadishu, wijk Wadajir (Medina). U bent op 5 januari 2010 gehuwd met X en u heeft twee kinderen. Sinds het jaar 2000, op de leeftijd van negen jaar, ging u naar de Koranschool. U eindigde de Koranschool in het jaar 2005, waarna u ging werken in een slagerij. Op 30 augustus 2015 was u 's nachts rond 3u alleen op weg naar de slagerij. U kwam vier strijders tegen van de islamitische terreurgroep Al-Shabaab.

Zij waren iets aan het begraven, maar u kon niet zien wat. Twee van hen benaderden u. Zij bedreigden u moet de dood indien u aan iemand zou aangeven wat u had gezien. U herkende de stem van één van

de Al-Shabaab-strijders. Het was de stem van een vriend van uw broer, X. Rond 6u lichtte u X in, een lid van de Minishibiyo, die taxen verzamelde op de markt. Hij lichtte op zijn beurt de troepen van de Afrikaanse Unie (AMISOM) in. Zij vonden de explosieven die de leden van Al-Shabaab in de grond hadden verstopt, en verwijderden ze. Rond 10u kreeg u te horen dat de aanslag verijdeld was, en dat mensen daar met u over wouden spreken, zoals ook het districtshoofd. Om 17u, diezelfde dag, kreeg u telefoon van de leden van Al-Shabaab. Zij bedreigden u met de dood. U hechtte niet veel belang aan de oproep, omdat u dacht dat het regeringsleden waren die u hadden opgebeld. De volgende dag heeft u geen problemen ondervonden. De daaropvolgende dag, op 2 september 2015, werd u thuis aangevallen door leden van Al-Shabaab. Uw broer werd daarbij gedood. U ontsnapte via een raam in de toiletten en vluchtte naar het huis van uw moeder. U verbleef er vijf dagen. Tijdens uw verblijf bij uw moeder, werd u nog twee maal opgebeld door Al-Shabaab. Beide keren bedreigden zij u met de dood. Na de laatste keer, heeft u uw telefoon uitgezet en uit elkaar gehaald. Daarna verbleef u nog achttien dagen bij uw oom in de wijk Hodan, waarna u uit Somalië bent gevlucht. U vluchtte per vliegtuig vanuit Mogadishu naar Kenia. U zetten uw reis verder via Dubai, en u kwam aan in België op 21 september 2015. U vroeg op 1 oktober 2015 asiel aan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u vreest te worden gedood door de islamitische terreurgroep Al-Shabaab. **U kunt de problemen die u had met de terreurgroep Al-Shabaab echter niet aannemelijk maken.**

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw vermeende ontmoeting en bedreiging door de islamitische terreurgroep Al-Shabaab zeer incoherent en weinig waarschijnlijk. U verklaarde vier leden van Al-Shabaab te zijn tegengekomen op weg naar uw werk, rond 3u in de nacht (gehoorverslag CGVS, p.18). U verklaarde dat twee van hen u benaderden en u met de dood bedreigden indien u aan iemand zou aangeven wat u had gezien. U wist op dat moment niet wat de leden van Al-Shabaab aan het doen waren. Aangekomen op uw werk, heeft u aan X, een lid van de belastingenpolitie [Minishibiyo], doorgegeven wat u heeft gezien. Daardoor werd een aanslag verijdeld. X vertelde daarop dat u een held kon worden en dat mensen met u over het voorval willen spreken, zo ook de districtscommissaris (gehoorverslag CGVS, p.19). U verklaarde echter niemand te willen ontmoeten omdat u geen problemen wou, en u zei het voorval enkel aan X te hebben gemeld. Later tijdens het gehoor gevraagd wat u moest doen van X, nadat u het voorval had aangegeven, zei u opnieuw dat mensen u wouden ondervragen en dat de districtscommissaris u wou ontmoeten (gehoorverslag CGVS, p.24). Gevraagd om welke redenen ze u niet onmiddellijk ondervraagd hebben, maar u enkel wouden ondervragen na de verijdeling van de aanslag, zei u dat u had gevraagd om niet te vertellen wie de informatie had doorgegeven. **Merkwaardig zijn dan ook uw verklaringen over de eerste dreigtelefoon die u van Al-Shabaab ontving**, op 30 augustus 2015, de dag dat u de leden van Al-Shabaab had ontmoet en de aanslag werd verijdeld door uw toedoen. Uw verklaringen omtrent uw reactie op de eerste dreigtelefoon van de terreurgroep Al-Shabaab zijn weinig aannemelijk. U verklaarde dat u werd gebeld door een onbekend nummer (gehoorverslag CGVS, p.19). Nadat u opnam, begonnen zij u onmiddellijk te bedreigen. U verklaarde dat zij meteen zeiden dat u tegen de islam was en dat u vermoord zou worden. U verklaarde dat u niet wist dat het die mensen [leden van Al-Shabaab] waren, maar dat u dacht dat het de regering was die u opbelde. U zei dat u niet wist wat er allemaal aan de hand was, maar dat de regering meestal met een onbekend nummer belt. U heeft geantwoord dat zij kunnen doen wat ze willen, omdat u dacht dat het regeringsleden waren die met u wouden spreken.

Ten eerste, is het uitermate weinig aannemelijk dat u zou denken dat de eerste dreigtelefoon die u ontving afkomstig zou zijn van de leden van de regering. U had immers net de politie ingelicht omtrent een potentiële aanslag, en deze werd verijdeld. U had daarbij gevraagd om niet door te geven wie de informatie had aangebracht (gehoorverslag CGVS, p.24).

U zei dat u geen problemen wilde en niemand wou ontmoeten (gehoorverslag CGVS, p.19). Het is dan ook zeer vreemd dat u zou denken dat de oproep van de regering afkomstig zou zijn. U verkeerde immers toen in de veronderstelling dat de regering niet wist waar de informatie omtrent de aanslag

vandaan kwam. **Ten tweede, is het zeer onlogisch dat u, de boodschap van de dreigtelefoon kennende, zou aannemen dat de regeringsleden u bedreigden.** De regering heeft immers geen reden om te stellen dat u tegen de islam bent en u met de dood te bedreigen. Gevraagd om welke redenen u dacht dat de eerste oproep van Al-Shabaab een oproep van de regering was, antwoordde u dat X had gezegd dat de districtscommissaris en andere mensen u wouden ondervragen, en dat u dat niet wou, en dat u dacht dat het de regeringsleden waren en dat u daarom zo reageerde (gehoorverslag CGVS, p.25). U zei dat u het pas later te weten kwam dat het leden van Al-Shabaab waren die u met een anoniem nummer hadden gebeld en bedreigd. Nogmaals gevraagd om welke redenen u dacht dat het regeringsleden waren die u opbelden, aangezien ze meteen gezegd hadden dat u tegen de islam was en dat u vermoord zou worden, antwoordde u dat ze u al een eerste keer opbelden, dat u het nummer zag en dacht dat het de regering was (gehoorverslag CGVS, p.26). U had X opgebeld om te vragen of hij degene was die u had opgebeld, maar deze antwoordde ontkennend. U kreeg daarna, op dezelfde dag, een tweede oproep met een anoniem nummer. Een derde keer gevraagd om welke redenen u dacht dat de regering zou stellen dat u tegen de islam was, en u met de dood zou bedreigen, antwoordde u – heel opmerkelijk – dat u dacht dat die mensen die daar waren u bang wouden maken. Gevraagd welke mensen u bedoelde, antwoordde u dat u X en zijn collega's bedoelde, en dat u dacht dat zij u hadden opgebeld. Gevraagd om welke redenen zij u bang zouden willen maken, zei u dat u tegen uw collega's had gezegd dat u was opgebeld, en dat zij zeiden dat het mensen waren die u wouden bang maken en dat u zich geen zorgen hoefde te maken. **Dat u een dreigtelefoon, waarin u met de dood wordt bedreigd en waarin wordt gesteld dat u tegen de islam bent, zou toeschrijven aan regeringsleden, die u net had geholpen om een aanslag te verijdelen, en die bovendien niet op de hoogte waren van het feit dat u de informatie had doorgegeven, is danig onaannemelijk.**

Vervolgens, is het zeer weinig aannemelijk, dat u de politie niet opnieuw zou inlichten na de aanval op uw huis, en de daaropvolgende dreigtelefoons, door de islamitische terreurgroep Al-Shabaab. Er werd u immers gezegd, nadat de aanslag werd verijdeld, dat u een held kon worden, en dat mensen u wouden spreken en ondervragen, zo ook de districtscommissaris (gehoorverslag CGVS, p.19). Twee dagen later werd u thuis aangevallen door leden van Al-Shabaab, maar u kon ontsnappen. U ontving nadien nog twee dreigtelefoons. Het is danig onlogisch dat u, nadat u door de leden van Al-Shabaab met de dood werd bedreigd, én nadat zij uw huis hadden aangevallen, de politie of autoriteiten niet zou inlichten hierover. Zij hadden u immers zelf uitgenodigd om met hen te spreken. Meer nog, u had een telefoonnummer ter uwer beschikking, dat u kon bellen van zodra er iets gebeurde (gehoorverslag CGVS, p.23). Bovendien verklaarde u één van de leden van Al-Shabaab, namelijk X, bij stem te hebben herkend op de ochtend dat u leden van Al-Shabaab bent tegengekomen, en waarbij een aanslag werd verijdeld (gehoorverslag CGVS, p.18). **Dat u, nadat uw huis door Al-Shabaab werd aangevallen, en nadat u verschillende dreigtelefoons van Al-Shabaab had ontvangen, de autoriteiten niet opnieuw inlichtte, is danig onaannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten.** Bovendien had u zelfs een vermoeden over de identiteit van één van uw belagers, namelijk X. Daarnaast, is het niet duidelijk om welke redenen u X niet vroeger heeft aangegeven bij de autoriteiten. U verklaarde immers dat hij een kennis was van uw broer, en dat mensen hem verdachten van lidmaatschap van Al-Shabaab (gehoorverslag CGVS, p.22). Hij zou reeds eerder lid geweest zijn van de islamitische rechtbanken en zou geprobeerd hebben om jongeren te rekruteren. Hij werd opgesloten, maar werd nadien weer vrijgelaten. Gevraagd om welke redenen u de man nooit aan de autoriteiten heeft aangegeven, antwoordde u – alles behalve verhelderend – dat niet alleen jullie hem als verdacht zagen, maar heel veel jongeren, en dat hij één keer opgesloten was en daarna terug vrijgelaten (gehoorverslag CGVS, p.23). Er dient opgemerkt dat dit geenszins een antwoord is op de aan u gestelde vraag. **Het is dermate weinig aannemelijk dat u, zowel vóór het plaatsvinden van de door u geopperde feiten, als erna, de autoriteiten op geen enkele manier op de hoogte heeft gesteld van de door u verdachte – en uiteindelijk bij stem herkende – Al-Shabaab-strijder X.**

Verder werd er over de door u afgelegde verklaringen niets teruggevonden in de media. Gevraagd of de door u verijdelde aanslag in de media is gekomen, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS, p.24). Gevraagd in welke media u het heeft gezien, antwoordde u dat u het op Shabelle zag en op Qaraanka, en ook andere zenders. **Doch, bij een grondig onderzoek van de beschikbare informatie, werd hier geen enkel bericht over teruggevonden.**

Gevraagd wat de soldaten van AMISOM gedaan hebben met de informatie die u heeft doorgegeven, antwoordde u dat hij [X] eerst naar de politie is gegaan, die contact heeft opgenomen met AMISOM (gehoorverslag CGVS, p.24). U verklaarde dat de soldaten van AMISOM alles ter plekke hebben geregeld en de explosieven uit de grond hebben gehaald. Gevraagd of AMISOM leden van Al-

Shabaab hebben ontdekt en of er Al-Shabaab-strijders zijn omgekomen, vroeg u 'wanneer'. Wanneer verduidelijkt wordt dat het om de acties gaat die AMISOM ter plekke heeft uitgevoerd, antwoordde u – opvallend genoeg – dat u het niet weet (gehoorverslag CGVS, p.25). Geconfronteerd met het feit dat u verklaarde dat het voorval in de media kwam, en gevraagd of de media dan niet heeft bericht wat er precies is gebeurd, antwoordde u – ontwijkend – dat u de vraag niet begrijpt. Wanneer dezelfde vraag letterlijk opnieuw gesteld werd, zei u – geenszins antwoordend op de vraag – dat Al-Shabaab altijd van alles op de hoogte is, met of zonder media. Nogmaals gevraagd of de soldaten van AMISOM, nadat u de informatie had doorgegeven, enkel explosieven had gevonden, antwoordde u uiteindelijk bevestigend. **Ten eerste, kan op basis van uw verklaringen wel degelijk worden verwacht dat een bericht zou worden teruggevonden over het door u geopperde incident.** U verklaarde immers dat het voorval op verschillende grote zenders is verschenen, zoals Shabelle Media Network en Telefishinka Qaranka Soomaaliyeed [Somalia National Television], waardoor het op internet beschikbaar zou moeten zijn. **Ten tweede, indien u werkelijk een berichtgeving over het incident heeft gezien op één van deze zenders, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u tenminste meer op de hoogte bent van de acties die zijn ondernomen door de soldaten van AMISOM.** Er dient opgemerkt dat u heel vaag en ontwijkend antwoordde op de aan u gestelde vragen over het incident, en de antwoorden die u gaf zijn zeer weinig verhelderend. Bovendien, wijst uw vaagheid omtrent de acties die AMISOM ondernam, nadat u de informatie had doorgespeeld, op een beduidende desinteresse voor uw eigen problemen en wedervaren. Er dient eveneens opgemerkt dat u eerder in het gehoor had gesteld dat X u heeft verteld wat de soldaten van AMISOM allemaal hebben gedaan (gehoorverslag CGVS, p.18). Nochtans zijn uw verklaringen over de handelingen van de soldaten van AMISOM zeer vaag en incoherent.

Tenslotte, zijn de verklaringen die u aflegde omtrent uw vermeende onderduiken bij uw moeder en uw oom, evenals uw verklaringen omtrent uw vlucht uit Somalië, danig onaannemelijk. U vertelde dat u vijf dagen onderdook in het huis van uw moeder, en dertien dagen in het huis van uw oom (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd wat u allemaal deed in het huis van uw moeder, toen u daar vijf dagen verbleef, antwoordde u dat u uw kamer niet bent uitgekomen en dat bijna niemand u kent in die wijk (gehoorverslag CGVS, p.27). Nogmaals gesteld dat u vijf dagen in het huis van uw moeder was, en dat u toch iets moet hebben gedaan toen u daar was, antwoordde u dat u niet buiten komt, enkel in uw kamer was, binnen in huis (gehoorverslag CGVS, p.28). Gevraagd wat u dan deed op uw kamer, antwoordde u dat u geschrokken was en heel verdrietig. Uiteindelijk gevraagd naar concrete handelingen die u stelde om de tijd door te brengen tijdens het onderduiken, zei u opnieuw dat u helemaal niets deed, dat u in uw kamer zat, heel verdrietig en geschrokken was en dat u gewoon bleef liggen. **Uw onvermogen om nog maar enigszins te kaderen wat u zoals deed in deze vijf dagen, en hoe u uw dagen vulde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het door u beweerde onderduiken bij uw moeder.** Evenzo, dient opgemerkt, dat u ook over de daaropvolgende periode van dertien dagen, waarin u onderdook bij uw oom, niets doorleefds kan vertellen. Gevraagd wanneer u besloot om Somalië te verlaten, antwoordde u eerst dat het 18 september 2015 was, om daarna te stellen dat u niet op de hoogte was van de verkoop van de grond van uw vader, en dat u het land de dag zelf [op 18 september] moest verlaten (gehoorverslag CGVS, p.28-29). Gevraagd of u ooit aan de toekomst dacht in die periode van dertien dagen dat u bij uw oom verbleef, antwoordde u bevestigend, dat u een man was die hard werkte voor zijn gezin, dat u nooit had gedacht dat uw leven zo donker zou worden, en dat u echt heel verdrietig was (gehoorverslag CGVS, p.29). U wou graag uw oude leven terug, maar u wist dat u een andere keuze zou moeten maken. Gevraagd wat uw plan was en waar u aan dacht, vroeg u of na de 18e september 2015 werd bedoeld. Geconfronteerd met het feit dat u net had gezegd dat u een andere keuze moest maken, en gevraagd waaraan u dan dacht tijdens uw onderduiken, antwoordde u – zeer ontwijkend en naast de kwestie – dat u geen leven meer had, dat u vanaf u jong was uw vader kwijt was en dat uw moeder met een andere man hertrouwde. U zei dat u steeds bij uw opa bleef en op jonge leeftijd begon te werken. U zei niets te weten over de grond van uw vader, en te weten dat uw moeder geen geld genoeg had om u te kunnen helpen. Gevraagd of u zelf plannen had om te vluchten, antwoordde u dat u geen geld en geen plan had, en dat u dacht dat u geen leven meer had. **Deze verklaringen zijn zeer merkwaardig. Redelijkerwijs kan immers worden verwacht dat u meer uitleg kan geven over uw wedervaren in de dertien dagen dat u onderdook bij uw oom. U kan echter op geen enkele manier een coherent antwoord geven op de aan u gestelde vragen over uw gedachten en plannen tijdens uw onderduiken.**

Zeer vreemd is eveneens, dat uw moeder en uw oom u niet op de hoogte hebben gesteld van hun plannen voor uw vlucht uit Somalië. U bent immers dertien dagen in het huis van uw oom verbleven. Geconfronteerd met deze vaststelling en het feit dat u toch volwassen bent, en gevraagd om welke redenen uw moeder en oom u niet hebben ingelicht, stelde u dat u ooit gehoord heeft dat

uw vader een stukje grond had, en dat het daarna voor u was, maar dat u daar niet aan had gedacht op dat moment (gehoorverslag CGVS, p.29). U stelde dat uw moeder u niet telefonisch over het plan verteld had, maar dat u het wel heeft gevraagd, en dat ze het u zou zeggen indien ze u zag. Deze verklaringen weten niet te overtuigen. U had immers eerder tijdens het gehoor gesteld dat u geen weet had van de plannen van uw moeder en oom, en dat u dezelfde dag nog was vetrokken (gehoorverslag CGVS, p.29). Eveneens, stelde u eerder tijdens het gehoor dat u echt geen weet had van de grond die door uw moeder werd doorverkocht. Bijgevolg dient opgemerkt dat u uw verklaringen over uw vluchtplan uit Somalië tijdens het gehoor voor het CGVS heeft gewijzigd.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde foto weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. De foto, waarop u te zien bent op een motor, en waarvan u beweerde dat het werd genomen in uw wijk, in de stad Mogadishu, geven enkel aan dat u vermoedelijk in die wijk in de stad Mogadishu bent geweest. Er kan echter niet uit worden afgeleid of de foto werkelijk in de stad Mogadishu werd genomen, en of u er werkelijk heeft gewoond. Overigens wordt uw herkomst uit de stad Mogadishu in bovenstaande vaststellingen niet betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren voort buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit

de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van Internally Displaced Persons (IDP's). Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden

aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 november 2016 een schending aan van *“art. 48/3, 48/4, 48/6, en 62 van de wet van 15 december 1980, van het art. 1, 2 van de conventie van Geneve van 28 juli 1951 en art. 3 EVRM. schending van de motiveringsplicht in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel, schending appreciatiebevoegdheid”*.

Aangaande verweerders vaststelling dat verzoekers vermeende ontmoeting en bedreiging door Al Shabaab zeer incoherent en weinig waarschijnlijk is, stelt het verzoekschrift dat verzoeker zijn relaas zeer gedetailleerd en zonder tegenstrijdigheden heeft uiteengezet. Verzoeker voert aan dat het *“CGVS moeilijk aan verzoeker kan verwijten dat, nadat hij gebeld werd door een privénummer, hij in eerste instantie dacht dat het de regering was die hem opbelde. Er werd hem immers herhaaldelijk gevraagd over het voorval te praten terwijl hij er het liefst over zou zwijgen om geen moeilijkheden met wie dan ook te krijgen in de toekomst”*.

Waar verweerder meent dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker de politie niet opnieuw zou inlichten na de aanval op zijn huis en de daaropvolgende dreigtelefoons van Al Shabaab, wijst verzoeker erop dat *“het CGVS hem nooit heeft gevraagd waarom hij na de aanval thuis en na de daaropvolgende dreigtelefoons geen contact heeft opgenomen met de politie”*. Verzoeker voert aan dat verweerder hier onzorgvuldig gehandeld heeft, *“gezien het feit dat het CGVS hier zwaar aan tilt (afbreuk geloofwaardigheid)”*. Verzoeker benadrukt *“volledigheidshalve dat de politie/regering geen bescherming kan bieden wanneer men geviseerd wordt door Al-Shabaab en dat de enige optie vluchten is”*, wat steun vindt in de publicatie van UNHCR *“Position on returns to Southern and Central Somalia”* update van mei 2016.

Waar verweerder niets kon terugvinden over verzoekers verklaringen in de media, *“wijst verzoeker erop dat de ‘beschikbare’ informatie waarop het CGVS zich beroept, zeker niet allesomvattend kan zijn.” “Dat het CGVS geen (lokale/regionale) berichtgeving over het voorval terugvindt, betekent dus geenszins dat het niet zou zijn voorgevallen.”* Bovendien voert verzoeker aan dat het slechts een klein incident betrof, zoals er dagelijks zovelen voorvallen in Mogadishu. Aangaande zijn vermeende onderduiken bij zijn moeder en oom en zijn vlucht uit Somalië, stelt verzoeker dat hij zeer geëmotioneerd was in die periode – hij voelde zich verloren en at amper. Ook geeft hij aan dat de vragen hieromtrent op het einde van een intensief verhoor plaatsvonden.

Verzoeker haalt aan dat *“het CGVS bovendien aan verzoeker het voordeel van de twijfel vergeet te gunnen”*. *“Het is duidelijk dat verzoeker zijn aanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend en de verklaringen van verzoeker zowel tijdens het eerste interview bij DVZ als bij het gehoor bij het CGVS samenhangend en zonder tegenstrijdigheden zijn geweest. Verzoeker heeft steeds naar waarheid zijn relaas weergegeven, zijn medewerking verleend zoals van hem verwacht werd en alle informatie over zichzelf en zijn verleden beschikbaar gesteld zodat het CGVS de feiten kon reconstrueren. Verzoeker heeft in de mate van het mogelijke zijn relaas met stukken gestaafd en een bevredigende verklaring gegeven van het ontbreken ervan. Verzoeker heeft echter op een redelijke en plausibele manier de redenen uiteengezet die tot zijn vlucht hebben geleid. Hij heeft op alle antwoorden duidelijk en naar waarheid geantwoord.”*

Wat betreft de subsidiaire bescherming, voert verzoeker aan dat het CGVS nalaat zich te baseren op informatie over de ‘actuele veiligheidssituatie’.

“Immers, het gehoor vond plaats op 26.06.2016 en de beslissing werd genomen op 31.10.2016 terwijl de twee documenten van UNHCR, waarnaar verwezen door het CGVS, dateren van 2014. terwijl er onder meer een update is van mei 2016 wat betreft de ‘Position on returns to Southern and Central Somalia’.” Verzoeker meent dat uit deze publicatie blijkt dat *“het erg gesteld is met de veiligheidssituatie*

in Somalië in het algemeen en voor Mogadishu in het bijzonder. Er wordt de nadruk gelegd op het verhoogde aantal aanslagen door Al-Shabaab in Mogadishu en het verhoogde aantal (burger)slachtoffers. Er wordt tevens benadrukt dat mensen die worden gevisieerd door Al-Shabaab niet op bescherming van de overheid kunnen rekenen. Ook wordt gewezen op aankomende verkiezingen die een enorme impact kunnen hebben op de veiligheidssituatie.”.

Aangaande de verkiezingen verwijst verzoeker naar enkele nieuwsberichten waaruit blijkt dat de verkiezingen werden uitgesteld naar oktober voor wat betreft de parlementsverkiezingen en naar ten laatste 30 november 2016 voor wat betreft de presidentsverkiezingen en dit wegens administratieve en veiligheidsredenen.

Verzoeker haalt het rapport “*Somalia 2016 Crime & Safety Report – OSAC*” van de US Department of State, osac, bureau of diplomatic security, aan, waaruit blijkt dat de ‘terrorism rating’ kritiek is. Verzoeker verwijst eveneens naar het “*‘World Report 2016’ Somalia*” van Human Rights Watch waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Mogadishu verslechterd is door een verhoogd aantal aanslagen door Al Shabaab gepleegd, waarbij veel burgerslachtoffers vallen. Verder haalt verzoeker verscheidene reisadviezen – van het Verenigd Koninkrijk, de Nederlandse en de Belgische overheid – aan die de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu beschrijven en “*up-to-date*” zijn.

Ten slotte herhaalt verzoeker aan dat verweerder bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht schendt door zich te baseren op verouderde documenten.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Somalië omwille van problemen met Al Shabaab. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

2.4. Met het CGVS kan immers worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen aangaande zijn ontmoeting met Al Shabaab en de daaropvolgende bedreigingen incoherent, vaag en ongeloofwaardig

zijn. Zo verklaarde verzoeker met betrekking tot de eerste dreigtelefoon, *“Op dezelfde dag (na verzoekers ontmoeting met Al Shabaab en de door zijn toedoen vrijdelde aanslag), rond 17u 's middags werd ik gebeld door een onbekend nummer, ze begonnen me meteen te bedreigen, Zij hebben meteen tegen me gezegd dat ik tegen de islam was en dat ik vermoord zou worden. Ik wist niet dat het die mensen waren, ik dacht gewoon het is de regering, maar ik wist niet wat er allemaal aan de hand was, de regering belt meestal met onbekend nummer. En ik zei jullie kunnen doen wat jullie willen, want ik dacht dat het toen mensen waren van de regering die met mij wouden spreken.”* (gehoorverslag van het CGVS van 29 juni 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 19). Het is niet aannemelijk dat verzoeker veronderstelde dat het de regering was die hem bedreigde, gezien hij deze net geholpen had een aanslag te vrijdelen en de regering bovendien niet op de hoogte was dat verzoeker die informatie had gegeven, *“ik wil geen problemen hebben dus ik wil niemand ontmoeten”* (CGVS-verslag, p. 19) en *“Ik zei niet zeggen waar de informatie vandaan komt”* (CGVS-verslag, p. 24). Dit klemt te meer nu niet kan ingezien worden waarom de regering verzoeker met de dood zou bedreigen in plaats van hem gewoon te arresteren, noch waarom de overheid zou inbellen om verzoeker te bedreigen omdat hij tegen de islam is. Verzoekers verklaringen zijn geheel ongerijmd.

2.5. Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker de autoriteiten niet op de hoogte zou hebben gebracht van de aanval op zijn huis en de dreigtelefoons van Al Shabaab, te meer omdat zij verzoeker zelf hadden uitgenodigd om met hen te spreken en verzoeker bovendien over een telefoonnummer beschikte voor het geval er iets zou gebeuren, *“die mensen van de regering hebben nummers uitgedeeld aan de mensen die daar werken, om zodra er iets gebeurd hen meteen te bellen”* (CGVS-verslag, p. 23). Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat verweerder nooit gevraagd heeft waarom verzoeker geen contact heeft opgenomen met de politie na de inval thuis en na de daaropvolgende dreigtelefoons, dient te worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan het bestaan van deze vaststellingen en bijgevolg de conclusies in de bestreden beslissing niet weerlegt. Nog daargelaten dat op het CGVS geen verplichting berust om verzoeker op voorhand te confronteren met de vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, kan uit het CGVS-gehoor wel blijken dat gevraagd werd waarom hij de persoon die hij herkende niet heeft aangegeven.

Het verzoekschrift benadrukt in dit verband nog dat, *“de politie/regering geen bescherming kan bieden wanneer men gevisieerd wordt door Al-Shabaab”*, hierbij verwijzend naar de UNHCR *“Position on returns to Southern and Central Somali”*. Het door verzoeker aangehaalde citaat uit voornoemd rapport heeft echter betrekking op een geval waarin toepassing wordt gemaakt van het intern vluchtalternatief, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien was verzoeker wel bekend met het optreden van de overheid nu zij net hadden gehandeld op basis van informatie van verzoeker aan een bekende van de overheid die de AMISOM troepen had ingelicht over de wapens.

2.6. Waar het verzoekschrift stelt dat verzoeker zijn relaas zeer gedetailleerd en zonder tegenstrijdigheden uiteenzet, dient worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen bezwaarlijk vrij zijn van tegenstellingen. Zo verklaarde verzoeker bij de DVZ dat de Al Shabaab leden die hij die nacht tegenkwam *“Met drie, inclusief de man die ik herkende”* waren (vragenlijst CGVS, punt 5), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat ze met vier waren (CGVS-verslag, p. 9, 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde verzoeker *“Ja, maar ze waren drie à vier mannen”* (CGVS-verslag, p.21). Dergelijke verklaring kan niet overtuigen nu het geenszins verzoenbaar is dat verzoeker aanvankelijk op gedetermineerde wijze aangeeft dat de Al Shabaab leden met drie waren en tijdens een volgend gehoor meermaals en zonder twijfel stelt dat ze met vier waren. Bovendien verklaarde verzoeker *“Het was 1 van die dagen ik was op mijn werk het was heel laat, ik was onderweg naar huis, rond negen uur, op het kruispunt kwam ik 4 mannen tegen, twee kwamen naar mij toe”* (CGVS-verslag, p. 9), wat helemaal niet strookt met verzoekers relaas *“Op een dag was ik onderweg naar mijn werk, het was 's ochtends hele vroeg, ik kwam 4 mannen tegen (...) Ik ben rond drie uur 's nachts vertrokken, het was altijd zo”* (CGVS-verslag, p. 18, 20). Dergelijke incoherente verklaringen over eenvoudige zaken die tot de kern van zijn asielerelaas behoren, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven.

Ook verklaarde verzoeker bij de DVZ dat *“Zij (de leden van Al Shabaab die hij 's nachts aantrof) een pistool tegen mijn hoofd hebben geplaatst en gedreigd dat indien ik niet zou zwijgen, ze mij zouden vermoorden.”* (verklaring CGVS, punt 5), maar liet na dit te vermelden bij het CGVS. Het is niet aannemelijk dat verzoeker bij de uiteenzetting van zijn asielerelaas bij het CGVS vergeet te vermelden dat tijdens zijn ontmoeting met Al Shabaab een pistool tegen zijn hoofd geplaatst werd, nu dit een

dermate ingrijpende gebeurtenis is waarvan kan verwacht worden dat verzoeker deze vernoemt indien deze feiten zich werkelijk hebben voorgedaan.

2.7. De waarachtigheid van verzoekers asielaanvraag wordt ook aangetast nu verzoekers beweringen niet objectief ondersteund worden en dit niettemin de bestreden beslissing stelt dat *“bij een grondig onderzoek van de beschikbare informatie, hier geen enkel bericht over werd teruggevonden”*. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“de beschikbare informatie waarop verweerder zich beroept, niet allesomvattend kan zijn”* en dat *“het slechts een klein incident [betreft] zoals er dagelijks zoveel voorvallen in Mogadishu”*, toont dit niet aan dat verzoekers beweringen omtrent de vermeende aanslag waar zijn. Bovendien is dit strijdig met verzoekers verklaringen nu hijzelf stelde dat het voorval in de media is gekomen en hij het op meerdere zenders heeft gezien (*“In Shabelle, en de zender Qaraanka en andere zenders”* (CGVS-verslag, p. 23)). In dit verband dient nog worden opgemerkt dat verzoeker zelf nalaat enige mediaberichtgeving aan te brengen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, terwijl de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker rust.

2.8. Verder zijn verzoekers verklaringen aangaande zijn vermeende onderduiken bij zijn moeder en oom en zijn daaropvolgende vlucht uit Somalië heel vaag en ondoorleefd. Zo verklaarde verzoeker vijf dagen bij zijn moeder verbleven te hebben, *“Ik ben niet eens uit de kamer gekomen. Bijna niemand kent mij in die wijk. (...) ik kwam niet naar buiten, enkel in mijn kamer, en binnen in het huis (...) Ik was geschrokken dus ik was heel verdrietig (...) Ik deed helemaal niets, ik zat in mijn kamer, ik was heel erg verdrietig en geschrokken omdat mijn broertje door mij vermoord was, en dat ik vooral niet eens naar zijn begrafenis kon gaan dat in het andere district was, naast hetgeen waar ik was, ik was heel erg verdrietig en ik bleef gewoon daar liggen.”* (CGVS-verslag, p. 27-28). Dat verzoeker niet in staat is concreet aan te geven hoe hij zijn tijd doorbracht tijdens zijn onderduiken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent. Verzoeker verklaarde voorts dat de dag dat hij besloten had om Somalië te ontvluchten *“Dat is de dag dat ik Somalië heb verlaten, ik was niet op de hoogte dat ze de grond van mijn vader hadden doorverkocht en dat ik het land moest verlaten op dezelfde dag, ik was er pas later achter gekomen.”* (CGVS-verslag, p. 29). Dat verzoeker, een volwassen man met een eigen gezin, niet op de hoogte was van het plan waarbij hij Somalië zou ontvluchten en bijgevolg ook zijn vrouw en kinderen zou achterlaten, is niet geloofwaardig. Dit klemt te meer nu er zich voldoende gelegenheden voordeden om dit plan kenbaar te maken aan hem, gezien hij eerst vijf dagen bij zijn moeder en vervolgens dertien dagen bij zijn oom ondergedoken leefde, en gedurende deze periode nog contact onderhield met zijn moeder.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker tijdens het gehoor zeer geëmotioneerd was omdat hij aan deze periode teruggaat, merkt de Raad op dat verzoeker, noch zijn advocaat tijdens de verhoren gewezen heeft op een dermate psychische problematiek dat verzoeker niet in staat zou zijn om de vragen over de onderwerpen die hij zelf aanbrengt naar behoren te kunnen beantwoorden. Uit het CGVS-gehoor kan evenmin blijken dat verzoeker problemen heeft met de vragen of het verhoor. Daarenboven brengt elk gehoorgesprek stress en emoties met zich mee, maar de interviewer houdt hiermee rekening. Emoties zijn geen aannemelijke verklaring voor de incoherentie betreffende dermate belangrijke elementen.

2.9. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.12. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.13. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016. De commissaris-generaal voegt bij zijn verweernota nog de update *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.14. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.15. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.16. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al-Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren.

Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de

burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.17. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.18. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.19. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.20. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.21. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingen van de

verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.22. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.23. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.24. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slopen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.25. Het door verzoeker geciteerde rapport 'Somalia 2016 Crime & Safety Report – OSAC', waarin wordt vermeldt dat de veiligheidssituatie onstabiel en gevaarlijk blijft en dat Al Shabaab aanslagen pleegt in door de overheid gecontroleerde gebieden en hierbij voornamelijk overheidspersoneel, buitenlandse personen/entiteiten viseert, ligt in het verlengde van bovenvermelde motivering. Ook het door verzoeker aangehaalde rapport 'World Report 2016 Somalia' van Human Rights Watch toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de rapporten beschreven situatie bevestigt en herhaalt immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die

in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

2.26. Waar verzoeker met de aangehaalde nieuwsberichten van 26 september 2016 stelt dat de verkiezingen in Somalië werden uitgesteld, wordt er echter niet toegelicht wat de gevolgen hiervan zijn voor verzoeker. Bovendien dient worden vastgesteld dat de verkiezingen inmiddels hebben plaatsgevonden.

2.27. Het aangehaalde reisadvies van het Verenigd Koninkrijk, het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken en het reisadvies van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken zijn gericht op toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Deze reisadviezen kunnen aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 174.848 van 25 september 2007; RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

2.28. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.29. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.30. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.31. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.32. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK